

NOVI
E-PAVLIHA

RAZSVETLITE SE !

Spisane vesti so vse v skladu z zak.

E-PALIHA.SI

NOVI E-PAVLIHA

List za pametne, dobrovoljne, kritične...
28. MAREC 2011

Iz nelegalnih 100.000 € podkupnine
30.000 € legalne odpravnine

Aktualno, sveže, kritično....

PAROLA TEDNA

ČE TE ZALOTIJO S PRSTI V MARMELADI, NAJ JIH POLIŽE TISTI, KI JO JE KUPIL!

PRAVNA SVETOVAL- NICA

V službi sem bil zaloten pri podkupovanju. Da se ne bi še bolj osramotil sem raje kar sam dal odpoved. Zanima me, če mi pripada odpravnina in nadomestilo na Zavodu za zaposlovanje?

ODGOVOR:

V kolikor ste na visokem državnem položaju, potem se vam ni česa bati. Pripada vam tako odpravnina (v višini 30.000€) kot denarno nadomestilo. Težava bo nastala, v kolikor ste navaden smrtnik. Kot tak si prejemanja podkupnine ne morete privoščiti in ker ste samovoljno prekinili delovno razmerje, vam seveda ne pripada niti odpravnina, še manj pa denarno nadomestilo. Pa kaj za vruga ga serjete, če niste na položaju!

Pravni svetovalec
Špik

PORTOROŽ, 26. MARCA 2011, Carinski organi so zasačili našega predsednika vlade v centru Portoroža pri gradnji svojega vikenda. Kaj hitro so ugotovili, da ne gre zgolj za enostavni objekt (do 25 m² op.STA) ampak za objekt preko 300m² tlorisne površine. Točne lokacije nam sicer niso izdali, so pa pri inšpekcijskem ogledu opazili domačine, ki se zgražajo nad ravnanjem predsednika vlade. Ubogi Borut, res ne preživi s 3000 € in prav je, da mu plačo dvignemo, da ne bo primoran kršiti lastnega zakona.

Špik

Aktualno, sveže, kritično....**TAKO BI SLOVENSKI PESNIKI PISALI
DANES****DRAMILO**

Slovenec, tvoja država je gnila,
odkar samostojna je bila.

Kraje, afere,
lastninjenje,
divji prevzemi,
tebe rede.

Za »šmuglanje« bistro imaš glavo,
igraš se s sodniki, postavo.

Vzameš si gnarje,
tam kjer jih ni,
kazen nobena
te ne doleti!

Državica vse ti ponudi,
za tvoj kapital se potruji.

Nekaj daš stranki,
njej nekaj daš,
večji pa delež,
zase imaš.

Špik

Valentin Vodnik

Valentin Vodnik.

DRAMILO

Slovenec, država tvoja ni zdrava
in pridnim nje lega ni prava!
Polje vinograd,
nahrani te ne,
država s politko,
goljufu da vse.

Za uk si prebrisane glave,
a službe ne dobiš od države,
sreča te najde,
če stric ti je dan,
ki službo ti najde,
če pravi si klan.

Lej, politik vse ti obljubi
in vendar si vedno na zgubi!

Pridnega čaka
podaljšano delo,
penzija nizka,
in malo za jelo.

(tečka)

SLOVENSKA MORA

Obstoj podjetij naših je res kratka,
Je nekaj vzela čista jih lopata!
Odprta noč in dan stečaja vrata,
Al pa prisilna poravnava sladka.

Gre k vragu vse, nikjer pa ni podatka,
Kam gnarjev silnih je odšla solata?
O krivcih le za odrom je debata,
le višjih v državi matematka.

Če vprašaš mene pa ta stvar je taka:
Ta vlada dela se iz nas bedaka.
Ne ta, prav vsaka zase je grabila.

In zdaj, ko se v državi vse sesuva,
ko zadnje bilke se iz zemlje ruva,
Kredit na grbo raja bo dobila.

Špik

France Prešeren

Aktualno, sveže, kritično....**TAKO BI SLOVENSKI PESNIKI PISALI
DANES****France Prešeren****VLADI**

O, nekdanj srečna, draga vas domača,
kjer hiša mi stoji napol začeta,
a zdaj pa nora nam oblast prekleta,
od gradnje gnezda svojega odvrča.

A hišica je majhna, ne palača
in gradnja, ki je včeraj b'la začeta,
je kot prekršek v zakonu zajeta,
mi kazni ne prenese skromna plača.

Privatnike rešili bomo krize!
Lahko je njemu, ki zakone piše,
saj vedno vstane sit od svoje mize,

ker plača mu večkrat od moje viš'e.
Oblast zdaj revežev kos kruha grize,
Da ji lahko privatnik zida hiše.

Špik

Fran Levstik**KO SE OTROK UČI
KRASTI**

Vzemi v roke si pravico,
grabi z desno in z levico.
Leva vlada prava,
desna tupoglava.
Leva se poslavlja,
desna pa pripravlja.

Ali, kdor oberoč krade,
in drži se prave vlade,
vse uboga, pridno kima,
on ima, a revež nima.

Špik

Aktualno, sveže, kritično....

TAKO BI SLOVENSKI PESNIKI PISALI DANES

GROBAR

V oblakih on plava,
boli narod glava...
»Popelji na vlak nas takoj!
Bo kmalu prepozno;
Nam, raji pa grozno,
če šli bi na ta vlak s teboj.«

V oblakih on plava,
boli narod glava...
Si v glavo zabil je norost.
Zabija se z glavo,
v zid za zabavo,
gradi v oblake si most.

Se narod prebuja!
Reforme so nuja,
rohni iz podesta na nas.
Če vlak zamudimo,
prav vse izgubimo!
Zdaj prišel reform je čas.

Zato pohitimo,
da vlak ulovimo,
roti nas in dviga glavo.
Vse vaše pobude,
zablode so hude,
na koncu za kruh več ne bo.

V oblakih on plava,
boli narod glava...
S postaje odpeljal je vlak.
Zdaj le še volišča,
so naša bojišča,
ni narod slovenski bedak!

Smo se odločili,
da bomo volili,
naj referendum propade.
Ne damo se zмести,
pod tepih pomesti.
Njim že ne damo nagrade!

Vse vladne reforme,
za narod so sporne,
v kolikor jemlje jim vse!
Kar so prigarali,
na stran so dajali,
naj raje kar vlada umre!

Špik

ANTON AŠKERC

Aktualno, sveže, kritično....**TAKO BI SLOVENSKI PESNIKI PISALI
DANES****LASTNIK**

ANTON AŠKERC

Ta ni bosa

France Prešeren

Odkup bil je živ. Prodal je Bine vse, z delavci vred,
pred tem še našim gospodarstvenikom je bil za vzgled.
Hm, pravijo, da je prav varno krasti v tej državi,
če le nakradel si dovolj in te je kaj v glavi.

Pa bil je Bine svoje dni lastnik, a vse zafural,
od malega trgovca do direktorja dogural.
Se Janeza in Barbare ni bal, pred nosom kradel-
pa zdaj ped Barbiko bi trepetal, ko dol je padel.

Nabral dovolj sem zase...Vesti čuj glas:

»Joj! Kam bi del?«

»Kaj? - A vest imaš? Kam naj deneš, vpašaš? -

I kjer si vzel«

Vzel sem ubogim delavcem in vrgel jih na cesto,
A naj si svojo vest globoko, vzamem za nevesto?
In zdaj, ko več ne kradem iz propadlega podjetja,
Znebiti se ne morem, nakradenega imetja.

Oh, to teži? Zabliska se: Pred njim kup lepih deklet.

Plešo okoli njega, v havajski venec, život odet.

Pa bil je Bine svoje dni lastnik, a vse zafural.
Zakaj le ne bi na Havajih, z dekleti žural?
A čudno, zbudi se Bine prepoten, od nočnih mor,
Zvoni pri vratih, prišli so, da ga peljejo v zapor.

Špik

Norc je, kdor se v fabriki zafrkava,
birokrat se smeje, osle kaže,
delavcu še vedno sreča laže,
kaj more, a standard mu vse bolj crkava.

*Če začnemo v starihz cajtih,
kapitalist jih je imel na vajtih.*

*Tud pred tem so tekla leta,
proletarcu trdo, brez obeta.*

*Bol, mraz in glad večni sopotniki raje,
žene in moške, starci, mladež še smrkava,
izmozgana v rudnikih, polnile so jih fabrk saje,
norc je, kdor se v fabriki zafrkava.*

Minili so temačni cajti,
vojn se vihre so skadile,
krvi delavcev obilo so izpile.

Al kaj ko v podrti bajti,
nov rod lenuhov gor nam zraste:
škrebļjačev, papirčkarjev, oderuhov take baže,
da spet spominja nas na stare čase,
birokrat nas se smeje, osle kaže.

Minili tud časi prve so petletke,
ne gozd al polje, le fabrika kruha daje,
parole kmal spremene se v prave cvetke.

Začel graditi smo brez prave vaje:
nekterim fantom vest al šola sta falila,
druzim v politk pr korit so zrasla krila.
Bajto furajo nam pobje takšne baže,
delavcu še vedno sreča laže,

Iz kanclije ene jih je ratalo deset,
nadstropja so jih povhna, pa tudi klet.
Večkrat menjali smo glave posadke,
a le drugi v stolčkih grejejo si zadke.
Papirja je na kupe, vse do zadnjih vrat,
podajajo si kljuko: »To je zdaj tvoj referat !«
Fabrika pa je postala molzna krava,
kaj more, a standard mu vse bolj crkava.

Aktualno, sveže, kritično....

JOŽE PRAPROTIK ZA VAS

Gorenjci v škripcih

Ja lohk je družmu slovenskmu folku, prmej ! U enmu cajtengu so gun dan objavl anketo, ko so folk sprašval, kterm rečem, se bojo odpovedal zarad te gospodarske ornge, kjo not pele kriza. Skor pov folka se ne bo nč odpovedov, ker majo gnarjov kot pečka. Med temi že ni nobenga Gorenca: velik ma že kdo, dost pa noben.

Po drug stran se jih bo več kot tretina odrekva novmu gvantu in švedrom, skor tretina boljši košti, četrtina dopustvanju in tko naprej. Lohk je slovenskmu folku, ker zdej še zmerej lohk zategnejo pas. Kva nej pa nardemo mi Gorenci, porka duš, ki smo že zdej šparal in si od ust prtrgval ?? Mi se zdej lohk samo še u kkšno lukno na Pokluk zavlečemo, pa crknemo, da ns noben hudik ne najde, pa da pršparamo za pogreb: za kranclne, vosk ino mašo. Pa nej kdo reče, da nimamo smole, tristo zlodjov...

Iztrgano pozabljenju

Ko jke bil kroejšarski prezident še gun Mesija je enkrat ščeblovl, da bi se jim morali mi Slovenci zahvaliti, ker so nam ONI osvobodili Primorje, kar je še vedno lepše slišati, kot je bila zahvala 1500 Judov ob koncu 2. sv. pobijavščine. Tistih 1500 hrvaških Judov se je po koncu vojne pismeno zahvalilo (obstojajo dokumenti) italijanskem okupatorju, ki jih je iz rok ustaških klavcev »rešil« v koncentracijsko taborišče na otoku Rabu. Samo teh 1500 židov je s tem ubežalo grozljivim smrtim, ki je doletela ostalih za toliko manj kot 50 tisoč židom, ki so leta 1941 živeli na hrvaških tleh.

Kje, kje bom jemav... ?

V Borčijevi kasi pajki pletejo mreže. Če bi bla povhna, tega tm not ne bi mogli počet. Kje, kje bom jemav, da bom bankirjem dajav, brunda sam pr seb, poj pa pomisl na šniclanje plačc u njegovh firmah. En mav bo že zalegl, ga prešine, poj pa pomisl na trošarinco za bencin, pa na dražje cigaretljne, pa pjačo. En mal mormo cene tem rečem gor ruknt, sej je folk še okrogu od novoletnh fešt. Ko vse to sešteje, mu vn pade mav mn, kulkr je pobasov gun bankir. Kje, kje bom jemav, je mav, je mav, je vse premav...

Čudaštvo, da ne napišem kaj gršega

Ne govorim o tvojem ali njenem, da me ne bosta tožila, ker je današnji Slovencej tako hitro užaljen, pa takoj zbezlja k odvetniku in toži. Čudni patroni s(m)o, ki se klati(m)jo na sončni strani Alp in Karavank. In ima me, da napišem, da s(m)o neke sorte gerontofili in celo nekrofilni, saj enim prihaja, ko z zanosom govorijo o starčkih in celo mrtvakih. Evo primere, da me ne bo kdo po prašnikih. Nekdanjega olimpcionika Leona Štukla so se spomnli in ga začeli kovati v zvezde, ko je imev 9 križov in poj jim je prihajalo in prihajalo do njegove smrti in še po njej. Nič drugače ni zdaj z zavednim tržaškim rojakom in pisateljem Borisom Pahorjem, ki ga za mladga nihče še povohovni, zdej ko se bliža stotim letom pa prihaja dedcem in babncam najvišjih kult(ur)nih trapeceidov.

Bumerang s časovnim zamikom

Boste rekli ali si vsaj mislili, da gre za kak naš nov izum. Ma, jok ! To je samo malo pofrderbana izvedba gune lesene priprave, kii jo avstralski domorodci Aboridžinci vržejo v luft, da bi sklatli kkšnga tiča ali sadež na drevesu (ker nimajo vedno pri rok prekl), če pa cilj falijo, jim pa tist les kuj prleti nazaj. To so si zrihtal zato,, ker so preleni in se jim ne da letat po tisti vročini, pa zato, ker niso tko brihtni, da bi naučl svojga fifija, da bi jim tist komad trdga lesa prnesu nazaj, kr tko preč vržt se jim pa tud zdi škoda, čeprov niso Gorenjci. Pa dost te razlage: če razumete prov, če ne je pa tud prov.

Bumerang s časovnim zamikom je sindikalna izvedba bumeranga. Ko so bili naši tajkunčki še čisto majhni – kot jurčki in lisičke glih zdej čez kkšn mesec al pa dva do tri po gmajnah – se pravi na začetku prihvaticije, so Semoličevi sindikati svobodne sorte – tako zaradi lepšega videza (takrat še niso poznali ragelj in pišuk) – orgazmirali enourni protestni odhod iz svoje palače na Dalmatinovi u Lublani, pa prav tiho zamaširali okoli tedanje stolpnice Metalke (sem jih vidu na svoje oči, se pravi svojeočno) in jo brž odkurili nazaj na toplo v svoje pisarne. Kot rečeno ali tule našrajbano: zaradi lepšega videza.

NADALJEVANJE NA 8. STRANI

Aktualno, sveže, kritično....

JOŽE PRAPROTIK ZA VAS

NADALJEVANJE...

Takrat v tistih cajtih prihvatazicije, so delavce ravbali tisti direhtarji, ki ne bi mogli biti direhtarji, če ne bi bili glih take farbe kot svobodni sindikatarji, se pravi rožnate do rdečkaste. Pa so zato takrat Semoličevi paradirali bolj za foro, pa da so enega skurili na zraku in da so se jim ta cajt zluftale pisarnice, saj so tiste cajte še ravhali v njih. No in tisti tedanji protest in njihovi nežni protesti v prvih dveh petletkah prihvatazicije – ko so ravbali njihovi somišljeniki – so zdaj kot bumerang s časovnim zamikom, ker jim prav zdaj tisti neodločni protesti, kot bumerangi letijo nazaj in treskajo na njihove trdobočne buče. Sindikatorjem vseh sort in pasem in tej rdečkasti vladi, ki lahko zaščiti ponosne paradnike, ne pa zgarano rajo in penzionerje, ta poravbani folk, kii ga ne bojo mogli v nedogleed ožemati. A da bi se lotili onih, kii še imajo gnar, se pravi tajkunov, kii so se poredili iz tajkunčkov, to pač ne gre. Zanje so kljub temu, da so rdečkasti, še prezeleni. Ti tajkuneži so jim že davno zrasli čez glavo. Čez pamet pa že mnogo prej.

Lastnina je past...

...in tisto, kar mislimo, da imamo, ima pravzaprav nas, je enkrat zdavnej napisal eden, ki je imu vse koleščke na pravem mestu. Zelo modro in hudimano pretzeh-tano. Ne verjamete? No kar pobarajte Kordežovga Bineta iz Merkurja ali pa Istrabenzovga Bavčarja al pa kr kkšnga soseda z vilo, makino, kupom gnarja, delnic...Veliko jih je takih, ki so se že dokopali do spoznanja, da izobilje – recimo denarja polna banka, kup plastičnih kartic, vrednostnih

popirjov, delnic, luksuzna bajta, jahta, – ja da vse to ne zmanjšuje skrbi in ne tolaži srca. Tisti, ki so pravi cajt prišli do te točke spoznanja, se kmalu zadovoljijo z ugotovitvijo, da je bogat le ta, ki je zadovoljen s tistim, kar ima in tudi do tega, da je bogastvo – tisto zgoraj našrajbano – modremu sluga, a neumnemu gospodar. Sicer je pa že gun francozar Napoleon dejal, da bogastvo ni v tem, kaj posedujemo, temveč v tem, kako ga nucamo.

Pa sem enkrat ni dolg tega prebrav zanimivo pisanje, da so se onkraj velike luže nekteri poslovneži, pa ne kkšni Bavcharji, ampak uspešneži odločili, da karjero, plezanje po družbenih lojtrah, komolčkanje, skrb za ugled, imidž, kuker temu pravijo, torej da vse to zamenjajo za položnejšo pot z manj denarja, pa tudi z manj skrbi in z več prijetnostmi, ki jih prinaša vsakodnevno življenje, tudi v krogu družine. In pisalo je tudi, da takšnih splooh ni tako malo, ki so se nažrli tempa in gonje za fičniki, nenehnega grabljenja in tekmovanja z drugimi lakotniki. In tisti, kii so pravi cajt spregli, so kmalu spoznali, da je nebo modro, trava zelena in da ptički pojejo in še mnogo drugega lepega.

Ampak tisto je bilo v Ameriki in Amerika je daleč in mi še nismo tako bogati, da bi se tistemu, do česar se lahko prigrebemo, zlahka odpovedali. Ja, kar vprašajte gunga Zidarja, ki ni zidar ali pa morostarskega župana, ki nima samo županske colnge pod palcem. Pri nas se eni še vedno držijo pregovora, ki pravi, da kdor lahko z vedrom zajema, ne sprašuje po korcu, še manj pa po štamperlu. Mi

smo se v tekmo komajda dobro vključili, premnogo pa je takšnih, ki komajda povežejo oba konca mesecan in jim tisto, kar jim pade vsak mesec – penzija al plačca – komajda zadoščata za položnce. Povprečen Slovenec sicer ni revež, a je daleč od tega, da ga ne bi skrbelo, kaj bo jutri, zato vsak gleda kje bi še kaj zaslužil ali vsaj prišparal, če že napraskati fičnikov ne more.

Naj se na koncu zatečem k pregovoru, kii pravi, da je dosti siromakov od gladu umrlo, beračev pa nobeden, kar pomeni, da dela kajpak ne kaže povsem zanemariti, saj en drug pravi, da bogati živijo tako kakor hočejo, revni pa, kakor morejo. Pa vendar se nikakor ne smemo spusti tako nizko, da nas denar zasužnji, saj veliko bogastvo rado človeka prej ugonobi, kakor osreči. Pomislite vendar ljudje: veliko ima marsikdo, a dosti nihče !?!

Pavliha, ha, ha, ha...

KAKO SKRBIM ZA TEŽO

Marsikdo misli, da so skrbi okrog telesne teže samo travma žensk. Čeprav je po večini to res, pa je čedalje več moških, ki jih tudi skrbi telesna teža. Hočem reči, ne le telesna teža njihovih družic, ampak njihova lastna.

Tudi jaz sem eden od njih. Ampak šele od nedavno. To se pravi, le zadnjih nekako trideset let. Prej še pomislil nisem, da bi se tehtal. Kolikor se spominjam, so me stehali prvič na naboru za vojsko. Tehnica je pokazala zaskrbnjujoče nizko številko; eden od komisije je zmajeval z glavo, a tisti od komisije, ki je imel največ zvezdic na ramenu, je izustil »Ovakvi su najizdržljiviji«, in bil sem potrjen.

V vojski nisem imel priložnosti, da bi se zredil, pozneje pa tudi še dolgo ne. Ko sem se podil za puncami, sem bolj ali manj vzdrževal isto težo, kar sem ugotovil po tem, da so mi bile prav iste hlače. Dobro domačo hrano sem pokuril, ko sem letal za puncami, če sem pa bil nesrečno zaljubljen, sem pa itak ostal brez apetita.

To se je spremenilo, ko sem se poročil. Žena je bila končala gostinsko šolo, kjer jo je kuharstva učil priznani mojster lvačič, zato ji je že poklicna čast velevala, da njen mož ne sme izgledati, kot da je pobegnil z Golega otoka.

Torej sem se lepo redil. Mislim da bi bil vsak kmet vesel takšnega prirastka pri svojem biku. To je nekako ugajalo tudi moji ženi, saj sem bil prisiljen od časa do časa kupiti novo obleko, da nisem predolgo nosil ponošnih oblačil.

Lepo so se mi napolnila tudi lica, tako da sem pomaknil čas nastajanja gub v bodočnost. Vsi so me ocenjevali za vsaj deset

mmlajšega, kot sem bil v resnici, in da nevarno drvim v infarkt, sem se zavedel šele, ko sem se udeležil pohoda na Triglav.

Imel sem jih že preko petdeset (let in kilogramov), ko me je kolega pregovoril, da se udeležim skupinskega izleta in vzpona na najvišji vrh naše takratne države. Ker do takrat še nisem izpolnil ene od dveh obveznosti vsakega Slovenca (prva je, da skače), sem, naivnež, pristal. Ni bilo časa, da bi se na tak podvig pripravil, se pravi, da bi vsaj tri tedne hodil peš v službo, ter da bi se aklimatiziral z vzpenjačo na Pohorje, saj je bil vzpon napovedan že za prvi konec tedna. Sicer sem bolj previdne sorte, se pravi, da loterijskih srečk ne kupujem, ker mi nočejo dati zraven garancije, a takrat me je zaneslo.

S seboj sem vzel kamero, da bi posnel dokaz, da sem bil na vrhu, ker sem se zavedal, da bi mi sicer malokdo verjel. Pozneje se je izkazalo, da je bila to napaka, ker bi se lahko zgodilo, da bi morali moje truplo identificirati samo po številki na kameri.

Torej sem po povratku domov sklenil, da bom začel kontrolirati svojo težo. Najprej sem kupil tehtnico, čimbolj natančno. Take, ki bi prikazala tudi grame, žal niso imeli.

Upam, da niste dobili vtisa, da sem ne vem kak požeruh, ki ga ni dobro vabiti na rojstnodnevne zabave. Ne, jaz jem vedno le takrat, ko sem lačen, in sicer pet do sedemkrat na dan, kot to zdravniki priporočajo. Več jem le takrat, ko jemo v gostilni, pa je tisto, kar plačaš, škoda pustiti. Zgodi se tudi, da na pojedinah, ki jih organizirajo sorodniki, vsaka od gospodinj nekaj speče, jaz pa potem moram od vsake vrste vsaj košček peciva pojesti, da se kateri od sorodnic ne zamerim. Podobno je na piknikih. Tam se dobro najem, popijem svoje pivo in v mislih seštevam zaužite kalorije,

pa udari kot grom iz vedrega neba: nekdo je prinesel gibanco... Ali pa kremšnite... Ali kaj podobnega.

Tako sem si nabral precej rezerve za morebitne slabe čase, in ti so tudi prišli. Mojo ženo je udarila kap, pa sem se aboniral za kosilo v gostilni.

Za zajtrk bela kava, za kosilo nekaj, kar nisem maral, za večerjo jogurt..., pa je šla rezerva pri zadnji odprtini ven. Vidite, vsako slabo je za nekaj dobro.

Zopet sem lahko oblekel stare hlače, lažje sem si obuval čevlje, lažje sem kegljal, lažje sem plesal..., le nekaj mladostnega šarma sem izgubil, ker so se zopet pojavile gube.

A človeka nobena napaka ne izuči. Preko kruha sega po pogači. Na plesu sem spoznal ločenko, ki se je tudi naveličala kuhati le zase, in jo pripeljal domov. Tudi ta dobro kuha, zato se je zgodba ponovil: pas se je začel širiti, težje sem se obuval, težje kegljal..., le mladostni šarm se ni povrnil.

A na težo še vedno pazim, zato se tehtam vedno zjutraj, preden se oblečem. Seveda se prej še obrijem, porežem nohte in operem zobe. Šele po tehtanju se namažem pod pazduho, natakнем uro na roko, oblečem in obujem.

Bolje, da pazim na težo, kot pa da čakam, da moja partnerko zadene infarkt.

Mirko Jaušovec

Pavliha, ha, ha, ha...

Interpretacija različnih ekonomskih sistemov

Socializem

Imaš dve kravi in eno daš sosedu.

Komunizem

Imaš dve kravi; vlada ti vzame obe in ti da nekaj mleka.

Fašizem

Imaš dve kravi; vlada ti vzame obe in ti proda nekaj mleka.

Nacizem

Imaš dve kravi; vlada ti vzame obe in te ustrelji.

Birokratizem

Imaš dve kravi; vlada ti vzame obe, eno ustrelji, pomolze drugo in mleko zlije stran...

Tradicionalni kapitalizem

Imaš dve kravi. Eno prodaš in kupiš bika. Čreda se množi in gospodarstvo raste. Prodaj čredo in se upokojiš od dobička.

Ameriška korporacija

Imaš dve kravi. Eno prodaš, drugo pa prisiliš da proizvede količino mleka štirih krav. Kasneje najameš svetovalca da bo analiziral, zakaj je krava crknila.

Francoska korporacija

Imaš dve kravi. Začnes s stavko, ker bi rad imel tri krave.

Japonska korporacija

Imaš dve kravi. Redizajniraš ju na velikost desetine normalne krave in proizvedeš dvajsetkrat več mleka. Potem ustvariš pametno igračo z imenom Kravagoči in osvojiš svetovni trg.

Nemška korporacija

Imaš dve kravi. Z reinženiringom jih tako spremeniš, da bodo živele 100 let, jedle enkrat na mesec in se same molzle.

Italijanska korporacija

Imaš dve kravi, toda ne veš, kje sta. Greš na kosilo.

Ruska korporacija

Imaš dve kravi. Ko jih prešteješ ugotoviš, da imaš pravzaprav pet krav. Še enkrat šteješ - krav je 42. Prešteješ še enkrat in končno ugotoviš, da imaš dve kravi. Prenehaš s štetjem in odpreš novo steklenico vodke.

Švicarska korporacija

Imaš 5000 krav in nobena ni tvoja. Drugim zaračunaš, da so lahko pri tebi

Kitajska korporacija

Imaš dve kravi. In 300 ljudi, ki ju molze. Hvališ se z visoko stopnjo zaposlenosti in mlečnega donosa. Novinarja, ki je poročal o številkah, areтираš.

Indijska korporacija

Imaš dve kravi. Obe častiš po božje.

Britanska korporacija

Imaš dve kravi. Obe sta nori.

JOCO

Razžaljena in obupana

In to povsem upravičeno. Revolucionarno inovatorko, mentorico, učiteljico, damo, ki je orala ledino, kaj ledino – finance, traktoristko, ki je izumila globoko oranje skozi lastniške strukture najbogatejšega med bogatimi slovenskimi giganti, sta Pahorčkova poštenjarska koalicija in Janškova nič drugačna pomp-opozicija, več kot očitno prezrli. Še več. Novinarska srenja, znamenita raziskovalna peresa tistih, ki mislijo širše, onih, ki se na vsa usta hvalijo, da tja pišejo najboljši, superprofesionalci nacionalke in komercialke, radijčkov, ki z mikrofoni in kamerami sledijo prav vsakemu Pahorčkovemu korakcu in ne prezrejo prov noben njegov nasmešek, so enostavno pozabili na njeno impozantno vlogo pri rojevanju prvih tajku-

nov. Boško, Igor, Ivanček, Binček, kot oni BTCjev maher ali Interevropin tajkunček... ter številni drugi, ki prav zdej zaposlujejo »koališn« in »opozišn«, časnkarje, ertevejarje ter raznorazne ekonomajzarske maherje, ki jim spred piše »dr«, ja vsi zgorej omenjeni in neomenjeni tajkunčki so zanj pravi vajenčki in zato je ona zdaj na smrt užaljena.

Ustanavljanje parlamentarne preiskovalne komisije, ki bi ugotavljala politično odgovornost...bla-bla-bla...in v katere koalicijsko mrežico sta se ujela le tajkunčka Boško in Igor, pa je izbilo sodu dno. »Sramota, svinjarija, kaj svinjarija, škaaandaaal ! Mene, ki sem patentirala najemanje kreditov, delanje visokih dolgov na račun nekih (v daljni prihodnosti) pridobljenih donosov matične družbe za nakupe mojih delnic, ko se o kakšnem takšnem načinu pridobivanja deleža ob izkoriščanju notranjih poslovnih informacij še prav nobenem od zgoraj omenjenih dedcov niti pri belem dnevu sanjalo ni, mene danes niti politikanti kova Pahor ali Janša, ekonomajzarji tipa Kovač, pravniki tipa Mencinger ali Zalar, filozofi modela Žižek, niti slavni žurnalisti, niti ne omenjajo. Kot da me ne bi bilo ! Naj se obesim na tepko ali naj grem na tire ležat, da pridem vsaj na strani črne kronike ?« se je s solzami v očeh spraševala pritožiteljica, od prav vseh (razen mene) pozabljen na nekdanja direktorica Zavavalnice Triglav in prva slovenska praprapratajunktka Nadežda Klemencič.

JOŽE PRAPROTIK

Pavliha, ha, ha, ha...

Jože Vinko Ovnik

Karikatura: Jože Vinko Ovnik

DELO

Karikatura: Jože Vinko Ovnik

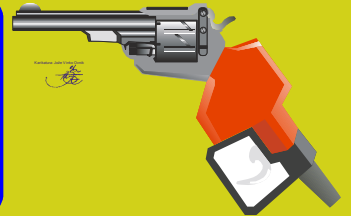
Osvobaja

Karikatura: Jože Vinko Ovnik

Karikatura: Jože Vinko Ovnik

Pahor si je želel oblasti. Dobil jo je, zdaj pa ne ve, kaj naj bi z njo...

SLOVENSKI PARLAMENT SE ZARADI ODLOČITEV, KI JIH SPREJMA PAHORJEVA VLADA, POČASI SPREMINJA V BASTILJO...

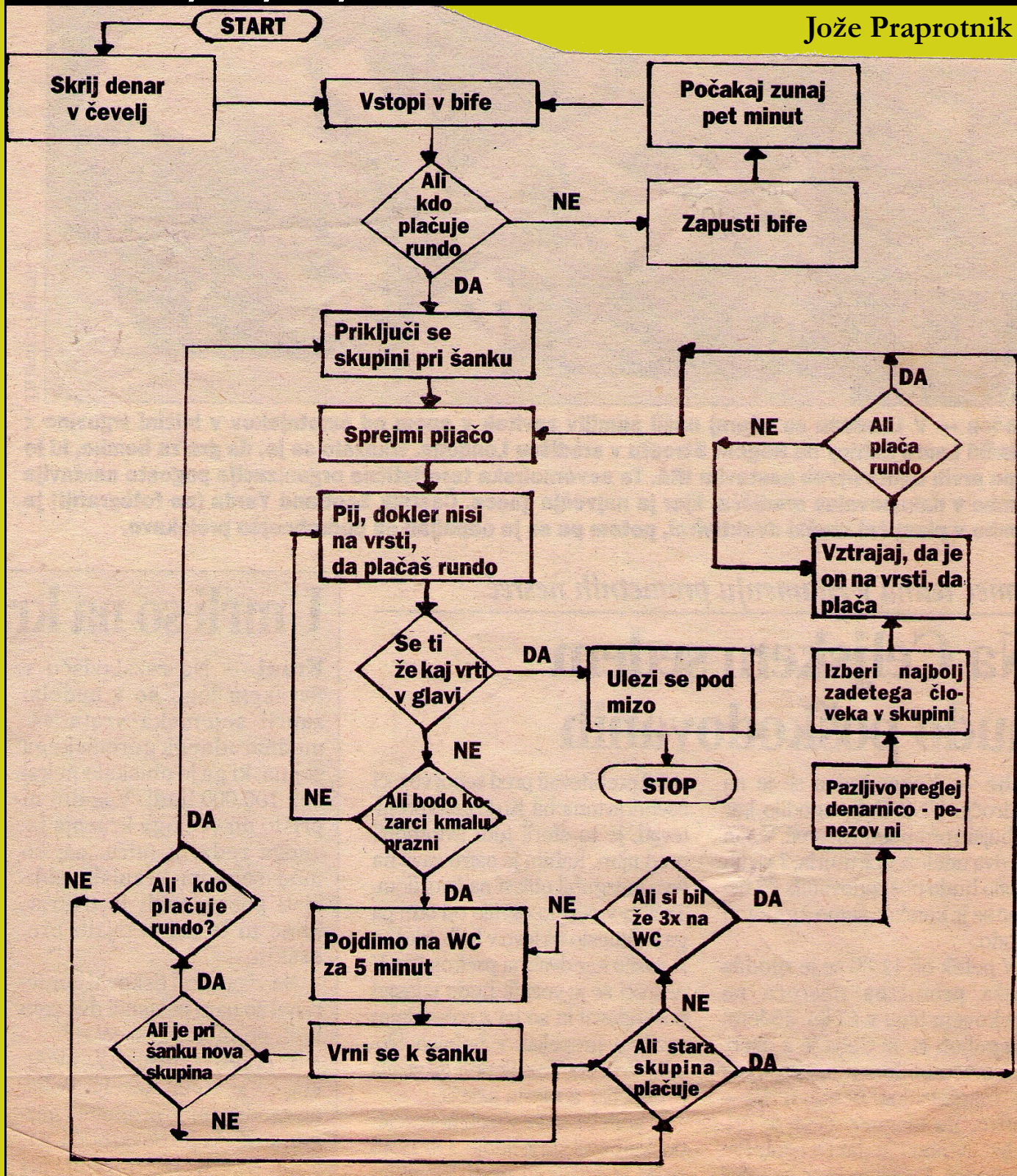

Karikatura: Jože Vinko Ovnik

Pavliha, ha, ha, ha...

Jože Praprotnik

ŠPARALNI ŠKOTSKO GORENJSKO-SAVINJSKI

SISTEM PREGANJANJA ŽEJE

Špik pred 40. leti

menda se geni se podedujejo

Levin Krže - Špik - Lev - Šrinca marogla

1971

V naši ljubi domovini
zasijal je velik dan;
tak, da prste oblizuje
si lahko vsak državljan.
Vsepovsod poštenje vlada,
ni goljufov, ni tatvin,
vsak dobi le, kar zasluži
in zato ni podkupnin.
Po tovarnah, po podjetjih
delo urno gre od rok,
a v pisarnah in uradih
je prosilec mali bog.
In država, ta ga pihnel
Kar stori, vse prav stori;
če zanima njo in druge,
še občane obvesti.
Vse device in staruhe,
ki jim nič za dedce ni,
so vesele, zadovoljne,
če pri drugih seks buhtli.
Na TV več ne odprejo
gobezdačem svojih vrat,
a po etru se čveka le,
ko gredo občani spat.
Dinar se je strašno dvignil
in deviz je že preveč.
Sekretarji, aktivisti
znajo več kot hruške peč,
Cene naglo dol drčijo,
vlak gre urno kakor blisk.
Obrtniki rade volje
nas rešujejo iz stisk.
Vse navedbe te so točne,
žal, veljajo le en dan,
ko lahko oblast se laže.
Kaj oblast! Vsak državljan!

Špik

MINUTA ZA SLOVENŠČINO

Zanimivo — tudi za vas. Lesnina razprodaja **KOMADNO** pohištvo.

Če bodo dobro prodajali, bodo prav gotovo imeli večji **KOMAD** kruha.

Vseeno pa naj raje prodajajo po **KOSIH!**

FIGURAE VENERIS

Po vsej domovini širi se novica
o ljubavnih položajih,
med mladino in starino kroži govorica
o ljubavnih položajih.
Pepca Lojza v zvezde kuje,
ker jo fant spet poučuje
o ljubavnih položajih.
Francelj ga je pa polomil
in stoje je nogo zlomil
v ljubavnem položaju.
Štef iz kamre jo je ucvrl,
ker je posteljo podrl
v ljubavnem položaju.
Po rešilnega sosedo je poslala,
v skednju sta se dva kar zavozlala
v ljubavnem položaju.
Špelca je po riti vsa otekla,
si jo je na vroči peči spekla
v ljubavnem položaju.
Jurček je pri mami spal, na tla je padel,
ker mu ata prostor je ukradel
pri ljubavnem položaju.
Stric moj na tem svetu več ne bo užival,
več je hotel, kot je zmogel
in usodo je izzival
v ljubavnem položaju.
Špredaj, zadaj, spodaj, zgoraj svet se trudi,
vse po Einsteinu je relativno, torej tudi
pri ljubavnem položaju.

Špik

GLASUJEM ZA PEYTON

Jaz, spodaj podpisani, glasujem za Peyton. Da, spoštovani občani, tako je!

Ne glasujem za svojega poslanca, piše naj me nekam, če me hoče!

Ne glasujem za krajevni samoprisevek, saj nisem nor, da bi dajal denar za šole; oblast naj ga da!

Ne glasujem za novo bolnišnico, ne za onkološki oddelek, ne za Rakov oddelek, briga me vse skupaj.

Tudi ne glasujem za našega župana, za našega direktorja in za ne vem koga še.

Se manj me bodo ujeli, da bi glasoval za kakšne ustavne spremembe, figo so mi mar! Za to so drugi, pa naj naredijo, kakor vedo in znajo!

Glasujem za Peyton. Z vsem srcem. Ne vem, zakaj.

Morda veste vi?

Lev

Stran Franja Frančiča

Franjo Frančič, slovenski pesnik, pisatelj

SPODNJE LEŽEČE – GORNJE LEŽEČE

Nihče ne ve od kje prelepo skrivnostna imena naših krajev, kje vse se skrivajo plemenski vrači in junaki, a vlak je znova obstal. Sunki vetra so bili sicer močni in tudi snežiti

ni prenehalo, a bolj očitno je bilo, da se je slavni strojevodja izgubil nekje v malem plastičnem bifeju poleg čakalnice. Da, na stotine, tisoče je teh, na las podobnih bifejev kjer so odvijajo drame, psihodrame, male in velike vojne.

Vse bolj in bolj vprašljivo je postajalo, če sploh prispemo v zadnjo ritno luknjo Evrope, Laibach imenovano.

Morda pa je bilo krivo vzdušje vsesplošne zdravice, da nismo opazili kdaj se je v zadnji vagon priplazil v maskirni uniformi vzhodno nemške vojske znani politik Feliks Frend. Iz notranjih žepov in dveh zajetnih torb je zložil pred sebe ročno bombo m16, tromblonsko mino, bazuko japonske izdelave, nekaj revolverjev in pištol, puškomitraljez, 322 kosov streliva različnih kalibrov in hitrostrelni scorpion izraelske izdelave iz leta 2008. Tudi za scorpion je trdil, da je iz osamosvojitvene vojne, vsak šolarček pa ve, da je slavna desetdnevna vojna izbruhnila in ugasnila veliko prej. Feliks Frend se je ravno vrnil iz izterjevalske misije, v usnjeni torbici s ključavnico je hranil drobiž od 400.000 tisoč evrov, ki si jih je pridobil, ko je prodal nekaj njivic, ki so leto zatem postale zazidljivo zemljišče. Nihče ni točno

slišal kaj si je član lovske, taborniške in strelske zveze požvižgaval, ko je prešteval pošteno zaslužene bankovce, refren je bil morda:

- Bolje biti bogat, nego star, z enim šusom sem jaz car...

Ko je prispel tja do 154.450 eurosov, se je očitno zmotil, ker mu matematika nikoli ni šla prav dobro in pričel znova. Vtem pa, sta padli dve dimni bombi, odjeknila je eksplozija solzilca, gost dušeč dim je zakril zadnji vagon in specialna enota protiteroristične divizije Čuk Noris je vdrla v vlak in nič hudega slutečega Feliksa Frenda zvezala v pičlih treh desetinkah sekunde, kar je svetovni rekord. Če bi te gnile Združene države Amerike imele podobno visoko usposobljene strokovnjake za boj proti terorizmu, bi Osama bin Laden že jedel suh kruh na Dobu in pisal spomine na lepe čase v Pakistanu.

- Dajte no, pa to je politični konstrukt, pustite, da preštejem svoj priševarcno pošteno zasluženi denar do konca, je še izdaval Feliks Frend preden so ga vrgli v marico in odpeljali na neznano skrito lokacijo.

Naše oči so ujele samo še nekaj gibov specialcev, ki so si na hitro basali bankovce v žepe in že so modro bela vozila izginila v gostem sneženju.

Kaj ameriški filmi, lepo vas prosim, pri nas so te spektakularne akcije praktično vsak dan, vrtijo jih na komercialnih postajah tudi desetkrat. Ob greznicah komercialne televizije, brezplačnih in poplavi rumenega tiska je

pleme doživelo notranjo katarzo in nesluteno duhovno rast. Če prištejemo še resničnostne šove licenčnega izvora, potem brez sramu

lahko rečemo, da smo v samem svetovnem vrhu po razgledanosti, kritičnosti, izobraženosti, informiranosti, arbortriranosti.

Pleme je celotno in popolno cerebralno bankontriralo in tu ni več kaj dodati.

Končno se je vrnil gospod strojevodja, nasmejan in veder je pognal lokomotivo v tek:

- A ste videli to, mater jim njihovo, če znaš, pač znaš, kakšen film vam bo to, pa to bo svetovna uspešnica, pa na mojem vlaku se je zgodilo, gotovo bomo dobili srebrnega medveda ali vsaj oskarja!

Naši možgani so bili tako šokirani in preparirani, da smo se v hipu strinjali, da gre za nov akcijski film domače proizvodnje. Po svetovnem uspehu filma Čista Lopata, se nam pač ni bilo več bati, da novi film z delovnim naslovom Čisti prijatelj ne bi doživel velikega uspeha in slave.

Šale so padale s te in one strani, da, tudi mi smo postali strašni zadovoljni, da živimo v deželi, ki ima praktično vse. Hribe in gore, morje in panonske ravnice, predvsem pa tako dobre igralce in režiserje, ki so bolj resnični od resničnosti same.

Na to pa je seveda bilo potrebno nazdraviti.

Stran Franja Frančiča

Franjo Frančič, slovenski pesnik, pisatelj

GORNJE LEŽEČE – HRPELJE KOZINA

Začutil sem, da je razpoloženje ravno pravo za kakšno kratko literarno seanso ali nastop. Sicer ponavadi dokaj jecjam in požiram besede na tovrstnih nastopih, tokrat pa sem imel dober občutek. Zgodilo se je, da sem na grobu poeta Karla Destovnika – Kajuha, recitiral njegovo poemo Kje si mati in izpustil kar dve kitici. Na srečo nihče od prisotnih tega ni opazil, kajti prav vsi pedagogi so čakali na šilce, dva žganice.

- Veš mama, rad bi ti napisal pismo, poslal bi rad vsaj kak pozdrav, že dolgo je odkar več skupaj nismo, da le to lahko bi ti rekel, da sem pijan, a zdrav...mi je ušlo.

Očitno sem pomešal čas in kraj, to se dokaj rado zgodi po teh kaloričnih zadevah, po psihistabilizatorju visoke voltaže. Nekoč prej mož prestrašenih oči in tresočih rok je še vedno samozavestno spal na tleh vagona, mladenič, ki je konzumiral opojna zelišča je tudi spal spanje pravičnega, gospa v belih rokavičkah je ravno zakinkala, ko sem izvlekel iz borše številka ena knjigo Trkaj, trkaj na nebeška vrata. To je bila moja triintirideseta knjiga o nesrečnem in težkem otroštvu.

Ljubkovalno sem to dete, do katerega pač nisem imel erotičnega odnosa, vzel v naročje in naglas prebral naslov:

- Trkaj, trkaj na nebeška vrata!

- Nič drkaj, drkaj, nema drkanja v mojem vlaku! me je presenetil budni in ostri glas strojevodje, ki je nenavadno svež zrl v neko samo njemu znano točko na nebu.

Vlak je ravno zapuščal postajo Dolnje ležeče in morda je bilo čudnim vibracijam pripisati, da je večina potnikov bila nekje med lepimi sanjami in komo v ležečem položaju. Isti hip pa je v naš kupe stopil mali mož z očali, vijoličnega obraza in tistih znanih učk s popokanimi žilicami, ki hitro izdajo terenskega delavca.

- Joško Joljevček, mi je vljudno ponudil roko, borec za južno mejo, večkratni kandidat na državnozbornih volitvah, kandidat za župana v odcepitveni občini Hreplje, brez Kozine, član stranke zmernih pivcev piva, kandidat za mestnega svetnika, rejec papagajev in kanarčkov, večkratni dobitnik nagrade za najbolj izvirne inovacije in še in še bi lahko našteval.

Sam sem bil veliko krajši:

- Kaj boste pili?

- Vse, kar po grlu teče in vsebuje vsaj nekaj voltov energije, je bil tokrat kratak tudi on.

Pa sva nazdravila.

- Hm, publika pa je nekam tiha, je hitro ugotovil.

- O, da, naporna vožnja vse tja iz Capodistrie, sem jih poskušal opravičiti.

Za trenutek sva obmolnila in se posvetila pitju.

- Veste, je rekel gospod Joško, zapo-

mnite si te besede.

In je končal, no, kmalu zatem pa je prišel iz njegovih ust epohalni stavek, ki sem si ga nemudoma zapisal.

- Politična nekultura in nedemokratski dialog je pri nas na psu, kako pa delamo s psički vam je pa gotovo znano!

Malo sem se ustrašil, da bo šel v podrobnosti, a njegove misli so bile veliko širše in globoke, da sem jih komaj lovil, kaj šele razume.

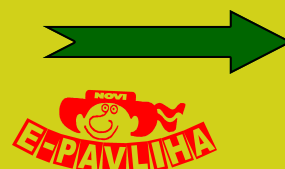
- Veste, kot pri nas kaže, bodo naši mladi rodovi, ki naj bi se upokojevali pri 65 letih, brez služb, ne bodo imeli niti za jesti, ne bodo zavarovani, pa si mislim, da je vseeno kdaj jih bodo upokojevali, ker ne bodo dočakali niti 60 let!

- Prodorna in lucidna je vaša misel, sem ga pohvalil.

Sledilo je, kar nekaj miselnih sudukov in preskokov.

- Veste, jaz sem žrtev totalitarnega režima, še vedno pa mislim, da naš narod potrebuje očetovsko figuro, ki bi vodilo naše pleme, nekaj podobnega kot je bila žena bivšega predsednika Štefanija, saj veste, tista prijazna Korošica. Drugače pa, ena sama duhovna podrast in beda.

Prikimal sem mu.

Stran Franja Frančiča

Franjo Frančič, slovenski pesnik, pisatelj

- Samo Kitajci so slabši od nas, vam rečem, sem gledal po televiziji, veliko se izobražujem in gledam televizijo vsaj osem ur na dan, predvsem potopisne in izobraževalne oddaje, v manjši meri pa NBA košarko in NHL hokej. Dandanes je šport samo še denar in biznis. Kaj sem že hotel reči, aja, nisem ravno navdušen, da bi v restavraciji naročil koker španjela v pšeničnem pivu ali pudlja v sakejevi omaki, ali pa stoenega dalmatinca s tibetansko omako, potem imam pa že raje domače žgance in kranjsko klobaso, da o prekmurski gibanici ne rečem raje nič.

Na tej točki me je imelo, da bi zadremal tudi jaz.

- Samo Tito, ta vam je bil pa pravi gangster, samo je bil lep za na bankovce, pa za na znamke, pa banane so bile za časa neuvrščenih zelo poceni, saj se spomnite, ni bilo Hoferja, Eurospina, Lidla, Tuša in drugih trgovskih verig, ki so postale naš vsakdan.

Veke so me mi počasi zapirale in morda je gospod Joško to opazil.

- Tito partija, omladina akcija! je zakričal in salutiral.

Seveda so bili ob tem krik potniki takoj budni. Strojevodja pa je cinično pripomnil:

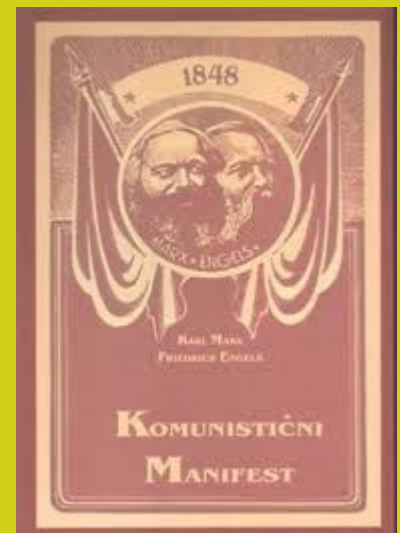
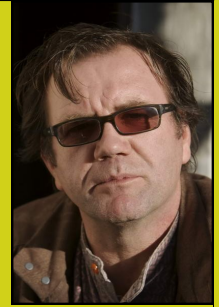
- Nema drkanja in komunistov na mojem vlaku!

Ostali potniki pa so spraševali le, če je ostalo še kaj fičota in rude. Prav rade volje sem jim postregel.

Na postaji Hrpleje Kozina se je gos-

pod Joško Joljevšček poslovil in mi v dar poklonil Komunistični manifest spet popularnih avtorjev Marxa in Engelsa.

Berite, dialektični marksizem se vrača, veste, morda bo spet Jugoslavija, delamo na tem, vse več nas je, pogledjte samo tovariša župana Laibacha, on bi bil idealen predsednik nove Jugoslavije, lepo vas prosim, ameriških filmov pa ne glejte, same laži, tudi na Luni niso bili, vam povem iz prve roke, maketa je bila, vsak kolikor toliko razumen človek ve, da niso bili na Luni, za luno pa mogoče! so bile njegove zadnje besede, ko je dokaj nespretno skočil mimo stopnic in v dveh lupingih pristal na vhodu plastičnega bifeja poleg železniške čakalnice.

KOMUNISTIČNI MANIFEST.

SOVSKA
KARL MARX in FRIDERIK ENGELS.
BEROLIN, 1848.

Cena 40 vrn.

IV. zvezek knjižnice časopisa 'Naprejš'

l. 1948.

Uredništvo časopisa 'Naprejš'
L. F. F.
Ljubljana, 1948. 111. letnik. 1. izdaja. 111. letnik.

Kako nas vidijo drugi...

MaxMinus, second of the first electronic weekly journal for political satire, humor, cartoons and comics

53

List za pametne, dobrovoljne, kritične...
21. MAREC 2011

NOVA E - PAVLIHA i MaxMinus za vas...jedan mali dio satiričnog magazina iz Slovenije

TNOVA E - PAVLIHA and MaxMinus for you...one small part of the satiric magazine from Slovenia

<http://e-pavliha.si/>

LETNIK 1 ŠTEVILKA 6 STRAN 3

Aktualno, sveže, kritično....

Boste vidli hudiča

DELAT DO 67

ČE NE PODPRETE REFORME

Brezmejna nesramnost ali nesramna brezmejnost
JOŽE PRAPROTNIK

»Gospa Simona je moja mraga inteligentna, pametna in tojalna pomočnica in takšna oseba je danes redkost. Njej povsem zaupam in ona lahko zaupa manj!« S temi ali dokaj podobnimi besedami, toda z mnogo več komplimenti in superlativi, je predsednik vlade Borut Pahor pred mikrofoni in kamerami zagovarjal šefico svojega kabineta in poskušal zadovoljiti friščnoli sentimentaliistične predstavnikov 17. stila. So je za – takrat pompozno zasedlo – ko na bi Simona Dimio zagrešila grozljivo grozljivo grozodejstva, kot je tu spodaj navedeno: grozodejstva so je ugoden puflak za več kot 300 milijev evrovot za 30 let odplačevanja za adaptacijo bajte z bazenčkom v Murglah, ki jo po njenem pripovedovanju niso izvajali Vegrasovci, po njimovem pa so, kot tudi to, da se je po njenih zaslugah njenemu sočinu ovignit biznis v enem letu s Borna 2000 milijev evrovot in še ene druge nepomembne otrobnarje.

Kaj se je potem dogajalo veste. Simona je bila žalostna in je odstopila in tudi Borčiču se je pobesil nos, ona pa je potem s frčablarom odhajala na krompirjeve poltince v Duba, Borčič je pa šel na lov za novo šefico kabineta:ljna. Toda to mirovanjeje, ki so ga televizijo izvajali nad Borčičovo Simonico, je resnično presegalo meje dobrega okusa. S tako simpatetično, luščkano, britno in sposobno damico ravnati, kot s kakšnim kriminalcem, to res nima robenega smisla! Še posebno zato, ker Simona, kot dobro Vegrasova stvarinka ni bila ne prva in ne zadnja, ki bi ji kaj takega počeli. Sistem, ki ga je Vegrasova Hilda uporabila pri Simonini bajti v Murglah, je namreč star toliko kot Jugoslavija, odnosno povojna Jugoskankanja. Že takrat – v osamosvojni, demokratični Sloveniji srno sateri zgodj nadgradili in izpopolnili – je gradbeništvo funkcioniralo po spozaj opisani metodi: 7 šajtrji materiala na (socialistično) deobvabe, 2 šajtrji pa k šefu na bajto, potem pet kamionov na gradbišče bokov, pa ova kamiona k šefu na vikeno in ker je to zlavljalo kot po toju še tri šleparje materiala (gradbenega železa, cementa, sprna, sodra...) na gradbeno jamo bonice, pa en šlepar za vilo šefinje, pa na isti način 21 buške bestore na avlovesto, pa eno na šefov bazen. Kdo je plačoval rabune, menite veste, da vam ne bom še to razskoval na dolg pa ne širok. Zgoraj omenjeni sistem je perfektno funkcionirnov iz asocijalne rateri v naš železni kapitalizem, izdej se je pa pri Pahorčičovi Simonini privi selamitno, pa tak hano, kot bi bilo to nekaj novega in fršnega. Daje no niti! Ti neš tebežbegel pa zlavni mitajo, da so odkrili topjo vodo ali celo Ameriko ali sploh lapto vodo v Amerki.

To ni bil ne Hildkin in tudi ne Simonini izum, kvečjem je bil to er tak nedomišljen, poresrečen plačist in naši tebežbegelci niso izpadi kot neki raziskovalni novinarji, ampak kot prav sakramensko nesramni mrtovinarji, ki so s svojimi kjujni tgalni in ocalni pror nedovne živčke Simona in Borčija. Nesramno brezprimere in takta.

STRAN 12 LETNIK 1 ŠTEVILKA 6

Smejali smo se leta 1971

list za pametne slovence itd.
LETO 28 • LJUBLJANA, 24.11.1971
ŠTEVILKA 12 • CENA 2 DINARJA

SPOMLADANSKA OPRAVILA

— Je pa čudno; tisti, ki so najbolj obirali, imajo najmanj veselja za obrezovanje.

Danica Mašić, Srbija

Ne вреди rekonstrukcija vlade. Ni novi delovi ne pasuju.

U Srbiji nema epidemije mišje groznice, a mnogo pacova se uvuklo u mišju rupu.

Akt ima više značenja. Zato Srbija neće u (p)akt sa Natom.

E-PAVLIHA - List za pametne, dobrovoljne, kritične

E-pavliha izhaja enkrat tedensko in združuje vse pametne, dobrovoljne in kritične Slovence.

Uredništvo in oblikovanje: Primož Krže, Horjuljska c. 225, 1356 Dobrova * primoz.krze@amis.net

Prispevki se ne honorirajo, pošljite jih po elektronski pošti. Do petka prispeli prispevki pridejo v poštev za objavo v naslednji številki. Pošiljajte izključno svoja avtorska dela. Rokopisov poslanih po pošti ne vračam.

MaxMinus PREDSTAVLJA

MAXMINUS
DRUGI PRVOG ELEKTRONSKOG ČASOPISA ZA POLITIČKU SATIRU,
HUMOR, KARIKATURU I STRIP NA BALKANU

PREDSTAVLJAMO KARIKATURISTE

MaxMinus, second of the first electronic weekly journal for political satire, humor, cartoons and comics

9

Franco Juri

Karikaturist, muzičar, književnik, političar, novinar, ekolog sve u jednoj osobi. To je Franco Juri. Čime god da se bavi ima uspjeha. Kad piše ne crta, kad crta ne svira, a kad svira ne bavi se politikom. Kad se bavi politikom—ne crta. Tako se vrti u zatvorenom krugu, ne mogavši da se odluči za samo jedno zanimanje. Kopraniin, Franco Juri skrenuo je na sebe pažnju početkom devedesetih, kad je u ljubljanskom „Delu“ komentirao političku situaciju bivše Jugoslavije. Bio je jedan od rijetkih koji se usudio nešto reći karikaturom, što se nije moralo svidjeti baš svima. Kritizirao je političare toliko da su ga morali primiti u svoje redove da bi ga ušutkali. Kad je postao član parlamenta, nije smio crtati karikature. Ali oštro pero zamjenio je ostrim jezikom. Da bi ga skroz ušutkali, poslali su ga preko granice, za ambasadora Slovenije u Španjolskoj i Kubi. Tako su se barem za četiri godine riješili otrovnih strelica koje je Franco ispaljivao bilo iz svog ubitačnog pera ili sa svog oštrog jezika. Kad se vratio, izgubio je mandat, ali je na radost svojih obožavatelja počeo, ponovno, crtati. Ovaj put u ljubljanskom „Dnevniku“. Opet su strelice pogađale metu. Poneki put je pucao i težom

municijom. Franca Jurija sam uspio nagovoriti da radi i za novine u kojima sam ja stalni karikaturist, "Kleine Zeitung", ali je tu suradnju prekinuo njegov odlazak u slovenski parlament. Političari su morali birati od dva zla manje, pa se Franco ponovo našao u parlamentarnim klupama. Kritika s parlamentarne govornice, manje boli od kritike u novinama. Kritika koja se pojavi u novinama u obliku karikature se daleko čuje i još dalje vidi, a osim toga je i smiješna.

Petar Pismestrovic

Zadnja stran

Velike voditelje se sprejema v salonu

**Majhne pa
v šotoru**

